

רבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

ש ... פעם אחד היה איש אחד שהיה עשיר גדול והיה יושב בחנות עם כמה סחורות בדרך החנונים ובאו אליו גנבים וגנבו ממנו הוננו ורכושו ונתגדל הרבה. והלך וקבץ את יתר הפלטה ועשה לו מעמד וחזר וקטף סחורות ושוב נעשה חנוני. וחזרו ובאו אליו גנבים וגנבו את יתר הפלטה והוננו הנשאר גם כן ממנו. וחזר שוב וקבץ ממעט פלטה הנשארת לו ומהתכשיטין של אשתו וחזר ועשה לו איזה מעמד בחנות לפרנס את ביתו, וחזרו ובאו אליו גנבים וגנבו את יתר הפלטה הנשארת עד שנתגדל מאד ונשאר ביתו ריקן מכל.

ש והלך וקבץ לאיזה סך מועט מאד וקנה לו סחורות קטנים והלך על הכפרים בדרך העניים שנושאים חבילות עם מחסין וצורות וכיוצא בזה דברים קטנים. והיה הולך על הכפרים כדי לתת לחם לביתו. והיה מחליף עם הערלים מחסין על עופות וביצים וכיוצא בדרך העניים כאלו.

ש פעם אחד היה הולך מן הכפרים ונשא עמו מעט סחורות ואיזה מיני מאכל ופגע בו שודד אחד רוכב על הסוס ונשא אצלו שתי חבילות גדולות ורצה לגזול והתחיל לכבות ולהתחנן אליו והוא לא השגיח על זה וגזל ממנו גם זה המעט שהיה לו ונשאר ריקן מכל וכל.

ש והיה הולך ובוכה מאד ונפשו מרה לו מאד, כי לא היה די בצרות הראשונות שנתגדל כל כך מעשירות בזה, גם מעט חיותו בצמצום טרפו ממנו. בתוך כך הביט וראה והנה נפל השודד הנ"ל מן הסוס והיה רוצה לקום ועמד עליו הסוס ודרסו ברגליו על ראשו ונפל שם השודד ונהרג. והלך האיש הנגול לשם וראה שהגולן שלו נופל מת ארצה ופתח את החבילות של הגולן ומצא שם כל סחורותיו והוננו ורכושו שגנבו ממנו מתחלה ועד סוף. וחזר בשלום לביתו ונעשה עשיר כבתחלה.

ש זה הענין לא שמעתי בעצמי מפיו הקדוש רק מפי אחרים בשמו ואם אמנם בנדאי איני זוכה להבין רמיותיו מה שכן בואת המעשה. עם כל זה מה שנראה לפי עניות דעתי בזה הוא שמרמז בזה התחזקות גדול לכל אדם בפרט ובכלל ...

(ההמשך מעבר לדף)

רבותינו ז"ל וכמבאר היטב בזהר הקדוש על פסוק (מלכים א' ו, ז) והבית בהבנותו וכו', עין שם, שכל מלאכת בית המקדש והמשכן היתה נעשית מאליה, רק שהם היו מכונים לעשות המלאכה, והמלאכה היתה עולה בידם מאליה.

וזה שפתוב בכל מלאכת המשכן לשון רצון ונדיבות לב, כמו שפתוב: כל אשר נדבה רחזו אתו וכו' וכל אשר נשאו לבו לבא לכל המלאכה לעשות וכו', וכיוצא בזה הרבה, כי כל מלאכת המשכן היתה בבחינת נדיבות לב ונשאות רוח, והינה בבחינת רצון. ועל ידי זה היתה כל מלאכת המשכן נעשית מאליה, על ידי שהיה מאיר שם הארת הרצון. כי כל הליט מלאכות נעשים רק על ידי בחינת בטול ה"ט מלאכות, על ידי בחינת שבת, בחינת הארת הרצון.

ובבחינה זו צריכין לעשות מלאכות המשא ומתן בששת ימי המעשה, בחינת הארת הרצון שממשיכין משבת לששת ימי החול, בבחינת (דברים לג, יא) ופעל ידיו תרצה, שצריכין להמשיך הארת הרצון על הימים שהם כלי המעשה של כל הליט מלאכות, ועל ידי זה דיקא 'ברך ה' הילוי, כי עקר הברכה משם, מבחינת הארת הרצון, שמשם עקר הפרנסה.

ואזי כל המלאכה של ששת ימי החול נעשית מאליה בבחינת מלאכת המשכן כנ"ל (הלכות שבת ג, ג)

פקודי

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

אלה פקודי המשכן משכן

משכן בכנינו, משכן בחרפנו. בבחינת (במדבר כז): מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל, ודרשו רבותינו ז"ל אפלו בשם חרבים מגנים על ישראל.

ובשביל זה הקימו את המשכן בכל פעם ופרקוהו בעצמן ונטעו עמו ממקום למקום במדבר חשך ואפלה מקום נחש שרף ועקרב וכו', ואחר כך חזרו והקימוהו וכו', להורות לדורות שאפלו כשהמשכן יהיה נפרק וחרוב יג עליהם, ואם יקשרו רצונם תמיד בקדשת המשכן ובית המקדש וכליו, והכל בכח הצדיקי אמת העוסקים בכנין המשכן בכל דור חזר כמו שפתוב בהתורה אומרה וכו' (סימן רפב).

על ידי זה יוכלו לעבר בשלום בכל המדבריות בכל מיני חשך וצלמות אפלו כשעוברים חס ושלום במקום נחש ושרף ועקרב וצמאון וכו', שבכל מקומות אלו בהכרח שיעבר בהם הרצה לגשת אל הקדש, בפרט מי שנכשל כבר במה שנכשל הרצה לשוב שבהכרח שיעבר באלו המקומות, בבחינת מה שאמר רבנו ז"ל על מאמר רבותינו ז"ל "בהינו דעאל" וכו' (עין בהתורה רצוצא בסימן כז), ומכלם יצילנו ה' על ידי תקף הרצון הקדש שזוכה על ידי התקשרות לצדיקי אמת. (הלכות ברכות השחר ה', מ"ה)

הוקם המשכן

במלאכת המשכן, נאמר: הוקם המשכן, תעשה המנוחה וכו', וכיוצא בזה, כי המלאכה היתה נעשית מאליה, כמו שאמרנו

= בענין הפתק (חלק ג') =

כ (המשך הסיפור) ... שאף-על-פי שעובר על האדם מה שעובר עליו בימי חייו שגוזלין אותו וטורפין ממנו, וכל מה שמתחזק להחיות נפשו ביתר הפלטה חוזרין ואורבין עליו עד שגונבין ממנו גם זה המעט. וכן כמה פעמים בלי מספר. אף-על-פי-כן אל יתנאש עצמו מן הרחמים כי אם יתלה עינו למרום ויבכה ויצעק בכל פעם אליו יתברך שיראה בעניו ועמלו, אזי סוף כל סוף יפל השודד מפלה שאין לה תקומה, וישוב ויקבל ויציא ממנו כל הקדשות וכל העבודות וכל הטוב שגנב וגזל ממנו, וישוב לעשירותו וטובו הנצחי:

כ ... ר' ישראל ספר שהוא הראה את הפתק לכמה מאנשי, וספר, שכשהוא הראה אותו לר' שלמה ווקסלר, הוא מאד התבייש, כי הוא הבחין בקנאת סופרים שהתגלתה בפניו הקדושים של הרב שלמה המתפלא איך ר' ישראל זכה לדבר כזה. אמנם ר' שלמה הרבה לחדש חדושים על הפתק, ואחד מהם הוא על הצורה של האות 'נ' של נ נח וכו', המרמז שרבעו הקדוש יורד לכל הטופלים לחוקם, כמובא בשיחות המקלטות.

כ ר' ישראל ספר פעם, שתלמידי-חכמים יראי-שמים עשו אספה, ושאלו את וכו'... אם יש לו שני עדים בשרים על טענתו שהפתק לא משמים אלא שאחד הניח אותו בתוך הספר, וכשהשיב שאין לו ובכל זאת מחזיק במחלקתו, אמרו לו שהוא לא כלום.

(וס ר' יצא אור תשנ"ב - מאה שערים)

כ **אמר:** "הענין של הפתק זה ענין חדש, זה ענין של משיח". ואמר את זה בהתלהבות גדול לפני אחד שהיה עוסק בספרי רבנו אבל לא הבין החשיבות והמעלה של הפתק. והוא הוסיף: "בשיבוא משיח, כלם ישאלו איפה ר' ישראל בערו" והיה פלא, כי בתקופה הזאת, העולם לא וכו' כל-כך להחשיבו, בעוונותינו הרבים. (וס א' כ"א שבט תשנ"ב)

כ ר' ישראל אמר פעם: "הפתק זה משיח, הוא מזכיר אותנו שיש גואל, שיש משיח, אבל היהודים שלא מאמינים, לא רוצים לקבל הגאולה".

כ **פעם** אחד הגיע לר' ישראל ושאלו, איך אתם יודעים שהפתק שקבלתם הוא מרבנו השיב ר' ישראל: "התם הוא מאמין". ועין בספרי מעשיות מעשה מחכם ותם, שהתם קבל המכתב מהמלך, והחכם כפר בזה.

כ **אמר** על אחד מאנשי שהקשה ביותר על אמתת הפתק, שהוא התנהג כמו החכם מספרי מעשיות כשקבל את המכתב מהמלך, ואף הוסיף שזה מה שגרים וכו'...

כ **אחד** אמר בתמימות לר' ישראל, שקשה לו להתחזק באמונת אמתת הפתק ויש לו ספקות ובלבולים, ור' ישראל אמר לו שיתן לו שלשה סימנים ויבין מזה שזה דבר אמיתי: **א** הוא לא התענה בי"ז בתמוה ואף אחד לא ידע מזה, ויש סימן בסוף הפתק שרבנו ידע מזה: "וסימן י"ז בתמוה יאמרו שאינך מתענה". וגם נשאר משתומם כמה ימים בלישיבה בלי לאכל ושכב מרב צער. **ב** הוא נגש לארון הספרים שלו אחר ששמע קול פנימי לשים יד על איזה ספר, ורק לו היה המפתח של הארון. **ג** הוא בחר נוקא בספר שבו מצא הפתק מכל רבוי הספרים שהיו נמצאים בארון - דבר שאי אפשר לכנן בשום אופן על פי הטבע.

וגבוהה מאד ולמטה מתקצרת הרבה, כדי להכניסה בתוך לבבנו ושכלנו לכל אחד בראוי לו. ותרחיקני מההופכים ארחות ישר, אשר תורתם ממטה למעלה, שלמטה מרחיבים אותה יותר מדי ולמעלה היא קצרה מאד.

ל ותחמל עלי ותוכני לחדש חדושי תורה אמתיים בדרך הצדיקי אמת הממשיכים ואומרים תורה מלמעלה למטה.

ל וכן בכל התפלות והתחנות ובקשות אופה להתחיל מן המצר והדחק, ואתה ברחמיך תרחיב פי ותשפיע לי רוח קדוש מן השמים, שאזכה לפרש כל שיהיה לפניך באמת כרצונך הטוב, ויערב שיהיה לפניך באמת. (לקוטי תפילות - מתוך תפילה קמ"ז)

מכירת ספרי רבנו במחיר הקרן
050-4135492

מסע

ע-ל-ידי שמרגישין מתיקות בהתורה בצולין מלהיות אלמן (שם, סימן קצט).

מי שזוכה לחדש חדושי דאורייתא שיש בהם ממש, הוא צריך לבכות מקדם, ועל-ידי זה נצול שלא יינקו הסטרא אחרא והקלפות מאלו החדושים (שם, סימן רסב).

לש שאומרים תורה שהיא למטה רחבה מאד שמרחיבין הדבר ומגדילין אותו מאד, אבל למעלה היא קצרה מאד, פי למעלה בקדשה אין נשאר ממנה פי אם איזה ניצוץ בעלמא. אבל יש להיפך, פי הצדיקים אמתיים אומרים תורה שהיא למטה נראה קצרה, אבל למעלה היא רחבה וגדולה מאד מאד אשרי להם, וכן בהתעוררות וכו' (עין תפלה אות עו. ליקוטי מרעט).

ל ... ותוכני להתקרב לצדיקים אמתיים, אשר אור התגלות חדושי תורתם נמשך מלמעלה למטה, שלמעלה תורתם רחבה

עצות ותפילות

תלמוד תורה, סד-נט

בכל מקום שהוא רואה ולומד באיזה ספר, ומצא את עצמו הינו שיקח לעצמו מוסר וראה פחיתותו ושפלותו, וזה סימן שהוא חפץ לעשות רצונו יתברך (ל"מ, סימן קכא).

מי שאומר תורה ואינו ראויה לזה, על ידי זה יוכל להתגבר עליו תאנת נאוף חסד ושלוש. פי היא עבודה גדולה לומר תורה אפלו ליחיד מפל שפן לרבים (ועין בפנים בסימן קלד).

בשלומד אדם איזה חדוש של איזה תנא וצדיק, צריך לציר לפניו דמות דיוקנו באלו הצדיק או התנא עומד לפניו, ועל ידי זה יצל משכחה (שם, סימן קצב).